

Стеван Милошевић
ПОЕТСКА МИКРОФОНИЈА

Уредник

Зоран Колунџија

Стеван Милошевић

ПОЕТСКА
МИКРОФОНИЈА

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

* * *

Када би ми рекли да је ова ноћ
баш та задња ноћ,
ја бих опет јутро пронашао у њој,
не замерајући му што је
кишовито или магловито,
важно би ми било да је јутро.
А њима?!
Њима бих лако опростио такву лаж.

О ВРЕМЕНУ

Цаба ме време подмукло прати
и све минуте злокобно броји,
и кад ме с њима не буде више
они ће радо остати моји.

Од свог проклетства побећи неће
јер служи бити ништавног хира,
без ичег новог у круг ће тећи
са пустом жељом за мало мира.

Човек је више од једног трена
који га другом с подсмехом шаље,
и кад ми време одузме себе –
ја ћу ван њега живети даље!

ДЕЦА РАТА

(Непресушној сиротињи)

Ми смо деца рата, неко горко семе,
које на дну ропца чека боље време.
Сви наши су гласи, као морски вали,
на усахлу наду силовито пали.

Ми смо живаљ чађа, јецај лажне среће,
који нико никад умирити неће.
Модро сунце свиће, олуја се спрема,
с нама су и они којих више нема.

Из жуљева наших исцуриће жали,
позваће нас живот, стари идеали,
олистаће песма, сивило да свене,
плашиће се многи, бежаће и сене.

Са земљом у руци, а кад срцба сташе,
тражићемо од вас оно што је наше,
окрњених зуба, бичеваних груди,
тражићемо опет да будемо људи.

Сиротиња беде и пашчад из блата
каљаће вам куле од бестидног злата,
на рушевини јада васкрснути сне
и сваком вашем јарму рећи сложно – Не!

А кад одјек звона прекрије нас травом,
окупане чашћу, овенчане славом,
раширених руку чекаће нас преци
да са њима скупа дамо пример деци.

ОДА БОЛУ

Болујем од бола, болом га и лечим,
не молим за милост, нити пред њим клечим.
Опијен од стиха за кафанским столом,
пркосим животу и наздрављам болом.

Ко светиња древна, без излива беса,
својом ме суштином води до небеса,
сазвежђа ми рађа, надживотом плени,
разгаљује чежњу – нешто налик жени.

Чак се и у вину лако запенуша,
сроди се са бићем, бива души душа.
Са њим ни самоћа није казна прека,
ноћас с овом чашом растем у човека.

ОМАЗ „ПЕСНИЦИМА“

Издали сте своје перо,
у истини били шкрти,
такви су вас идеали
погубили још пре смрти.

Поданици, ето шта сте,
горки талог мутне тмуше,
свакој власти верни слуга
без савести и без душе.

Народу сте таквим делом
стегли омчу око врата,
славили сте пораз свести,
били увек уз целата.

О, песничке слике бедне,
кратки трени бледог сјаја,
о пакости ваших здања
прочуће се и до раја.

Име ваше биће знано
као Јуда новог доба,
издаја ће венац бити
пустој груди вашег гроба.